

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału zgromadzonego i ujawnionego w sprawie Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. K. (1) w dniu 10 lipca 2013 r. w godzinach wieczornych około 23:05, przebywał w miejscowości P. woj. (...) przy ul. (...). Wymieniony wraz z kolegą T. P. siedzieli na ławce pomiędzy blokami o nr 22 i 24 przy ul. (...), gdy do mężczyzn od strony ul. (...) podjechali funkcjonariusze policji – J. G. oraz M. K., wezwani z powodu zakłócania ciszy nocnej. W chwili zauważenia radiowożu policyjnego K. K. (1) i T. P. zaczęli nerwowo się zachowywać. W tym momencie K. K. (1) odrzucił trzymaną w rękę torebkę stronową z zawartością suszu roślinnego „ marihuany” W wyniku przeszukania terenu w pobliżu ławki, dokonanego przez funkcjonariusza J. G., znaleziono środki odurzające w postaci suszu roślinnego tzw. „marihuany” w torebce strunowej o wadze brutto 0,99 grama oraz okopconą rurkę szklaną tzw. „fifkę”.

K. K. (1) nie figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o następujące dowody: częściowo wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1) (k. 81), częściowo zeznania świadka T. P. (k. 20, 83-84), zeznania świadka J. G. (k. 10v, 82), zeznania świadka M. K. (k. 11v, 82-83), protokoły użycia wagi (k. 2), zatrzymania osoby (k. 3-4) oględzin miejsca (k. 5), przeszukania osoby (k. 6- 9v), przeszukania pomieszczenia (12-13v i 30-31v), opinia z zakresu badań fizykochemicznych (k. 51-52) i aktualne dane o karalności (k. 73).

Oskarżony K. K. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, i odmówił składania wyjaśnień w toku postępowania przygotowawczego. Na rozprawie głównie złożył wyjaśnienia i udzielił odpowiedzi na pytania Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym i zeznania świadków wespół z pozostałymi dowodami ujawnionymi na posiedzeniu Sąd ocenił w oparciu o reguły art. 7 k.p.k., zgodnie z którymi Sąd ocenia dowody swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, jak i wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

W świetle ujawnionego materiału dowodowego okoliczności czynu, sprawstwo i wina oskarżonego K. K. (1) nie budzi żadnych wątpliwości. Stanowcze zaprzeczenie oskarżonego odnośnie okoliczności popełnienia przestępstwa wobec całokształtu zebranego materiału dowodowego, a zwłaszcza zeznań świadków J. G. i M. K. oraz ujawnionego na miejscu przestępstwa środka odurzającego w postaci suszu roślinnego tzw. „marihuany” w torebce strunowej o wadze brutto 0,99 grama i okopconej rurki szklanej tzw. „fifki”, nie może zostać potraktowane jako wiarygodne toteż Sąd odmówił mu wiary. Wersja wydarzeń przedstawiona przez oskarżonego na rozprawie głównej – w szczególności co do liczby osób obecnych na miejscu zdarzenia, jest zdaniem Sądu jedynie linią obrony oskarżonego, którą przyjął na potrzeby niniejszego postępowania w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej, albowiem twierdzenia oskarżonego pozostają w sprzeczności z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym, w szczególności zeznaniami świadka T. P.: „Ja spotkałem się z K. we dwóch (...)” (k. 20)

Zeznania świadka T. P. złożone w postępowaniu sądowym Sąd uznał za wiarygodne w takim zakresie, w jakim korespondują z zeznaniami świadków J. G. i M. K. oraz znajdują potwierdzenie w dokumentach, w tym przede wszystkim w protokołach zatrzymania osób i oględzin miejsca czy też w opinii potwierdzającej, iż ujawniony na miejscu zdarzenia środek to tzw. „marihuana”. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka w zakresie, w którym dotyczą

liczby osób znajdujących się w pobliżu miejsca ujawnienia środka odurzającego w postaci suszu roślinnego tzw. „marihuany”, albowiem w postępowaniu przygotowawczym świadek zeznawał odmiennie. Fakt ten nie znajduje również potwierdzenia w zeznaniach świadków J. G. i M. K.. Nadto należy podkreślić, że świadek zeznając, iż na miejscu zdarzenia były inne osoby zeznał również, że nie widział, aby któraś z tych osób paliła marihuanę (k. 84), toteż nie można twierdzić jakoby środek odurzający należał do rzekomo innej nieznanej osoby.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków J. G. i M. K. – funkcjonariuszy Policji, którzy podjęli interwencję w dniu 10 lipca 2013 r. i ujawnili środek odurzający w postaci suszu roślinnego tzw. „marihuany” w torebce strunowej o wadze brutto 0,99 grama i okopconej rurki szklanej tzw. „fifki”. Świadców w sposób szczegółowy opisali okoliczności, z jakimi zetknęli się podczas wykonywania czynności służbowych, w szczególności faktu, iż zauważyli, że oskarżony odrzucił coś pod ławkę, po tym jak zauważył policjantów (k. 10v i 11v), a przedmiot ten okazał się być substancją odurzającą. Zeznania świadków są jasne, logiczne i spójne ustalonym przez Sąd stanem faktycznym, nie zawierają sprzeczności wewnętrznych i zewnętrznych, a ponadto znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Nadto zeznania świadków są bezstronne i obiektywne. Świadców są osobami całkowicie obcymi oskarżonemu i nie mają jakiegokolwiek interesu w składaniu fałszywych zeznań obciążających K. K. (1).

Za jeden z kluczowych dowodów w sprawie Sąd uznał opinię z zakresu badań fizykochemicznych (k. 51-52) wydaną na podstawie ekspertyzy kryminalistycznej eksperta kryminalistyki Laboratorium Kryminalistycznego Komendy Stołecznej Policji. Wskazać należy, że biegły dysponuje wiedzą specjalną, która została przez niego wykorzystana przy sporządzaniu opinii. Biegły ustalił w wyniku przeprowadzonych badań, że substancja, którą znaleziono na miejscu zdarzenia jest zieleń konopi innych niż włókniste. Z opinii wynika też, że substancja ta zgodnie z wykazem umieszczonym w załączniku do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii stanowi środek odurzający grupy I-N i IV-N. Opinia jest jasna i pełna, a biegły wskazał w niej nie tylko wnioski, ale także sposób, w jaki doszło do ich sformułowania. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia z zakresu badań fizykochemicznych nie budzi wątpliwości, toteż Sąd uczynił ją podstawą ustaleń faktycznych.

Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodów nieosobowych, nie była przedmiotem zarzutów stron, a także nie wzbudziła wątpliwości Sądu. Dokumenty te zostały sporządzone poprawnie, kompleksowo, w odpowiedniej formie i przez uprawnione osoby, w sposób zgodny ze standardami rzetelnego postępowania. Z tych względów Sąd nie odmówił tym dowodom wiarygodności i mocy dowodowej.

K. K. (1) został oskarżony to, że w dniu 10 lipca 2013 r. w P. woj. (...) przy ul. (...) wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci marihuany o wadze brutto 0,99 grama, to jest o popełnienie czynu penalizowanego w art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wymieniony wyżej przepis stanowi, że karze podlega ten, kto wbrew przepisom ustawy, posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe. Posiadanie w rozumieniu w/w przepisu jest stanem polegającym na faktycznym władztwie nad rzeczą. Działanie przestępcze, o którym stanowi art. 62 ust. 1, polega na niezgodnym z ustawą posiadaniu środków odurzających lub substancji psychotropowych, tj. środków i substancji wymienionych w załączniku do niniejszej ustawy. W ocenie Sądu zachowanie oskarżonego polegające na odrzuceniu od siebie pod ławkę suszu roślinnego tzw. „marihuany” w torebce strunowej jednoznacznie wskazuje na posiadanie przez niego środków odurzających w postaci marihuany i z całą pewnością wypełniło wszystkie znamiona przestępstwa typizowanego w art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Substancja narkotyczna, którą ujawniono na miejscu zdarzenia była środkiem odurzającym, którego posiadanie jest niezgodne z ustawą. Substancja ta została wymieniona w załączniku do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i zaliczona do grupy I-N i IV-N. Zgodnie z przepisami ustawy, środki odurzające, w szczególności te zaliczane do grupy I-N, mogą być używane wyłącznie w celach medycznych, przemysłowych lub prowadzenia badań naukowych i mogą być posiadane wyłącznie przez osoby uprawnione na mocy ustawy. Oskarżony powyższych warunków nie spełniał. Ponadto władztwo, jakie oskarżony miał nad przedmiotową substancją niewątpliwie stanowiło posiadanie w rozumieniu art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Karze, zgodnie z wolą ustawodawcy, podlega posiadanie środka odurzającego, niezależnie od jego ilości, w chwili stwierdzenia czynu. Mając powyższe na uwadze raz jeszcze należy podkreślić, iż K. K. (1) niewątpliwie wypełnił swym zachowaniem znamiona zarzucanego mu czynu.

Analizując całokształt okoliczności sprawy, czyn oskarżonego nadto uznać należy za zawiniony (popelniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji - zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż oskarżonemu można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, (naruszającego normy sankcjonowane i niepopelnionego w okolicznościach wyłączających bezprawność) karalnego (realizujących wszystkie znamiona czynów zabronionych) i społecznie szkodliwego, zawinionego czynu nie dał posłuchu normie prawnej.

Ustaliwszy, iż czyn oskarżonego miał charakter przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd przy wymiarze kary kierował się zasadami określonymi w rozdziale VI kodeksu karnego, a w szczególności w przepisie art. 53 k.k. Sąd wnikliwie analizował zarówno elementy przedmiotowe, jak i podmiotowe czynu, z troską, aby wymiar kary spełnił poczucie społecznej sprawiedliwości i był adekwatny do stopnia winy oskarżonego, biorąc pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące.

Sąd wziął pod uwagę, iż czyn przypisany oskarżonemu charakteryzuje się nie tylko wysokim stopniem winy, ale także, z uwagi na fakt, iż narusza przepis, który ma chronić nie tylko życie i zdrowie konkretnego człowieka, ale również życie i zdrowie publiczne (społeczne), wysokim stopniem społecznej szkodliwości, co miało obciążający wpływ na wymiar kary. Fakt, iż w ustalonym stanie faktycznym, dla działań oskarżonego nie sposób znaleźć żadnego racjonalnego usprawiedliwienia, dla niezastosowania się zakazu posiadania środków odurzających wpłynął obciążająco na wymiar kary. Jako okoliczności łagodzące zaś Sąd uwzględnił fakt, iż oskarżony nie był uprzednio karalny.

Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył K. K. (1) karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. W przekonaniu Sądu dolegliwość tak wymierzonej kary nie przekracza stopnia winy oskarżonego i jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu. Biorąc pod uwagę fakt, że oskarżony nie był dotychczas karany, tak wymierzona kara spełni pokładane w niej cele wychowawcze i zapobiegawcze w stosunku do oskarżonego, a w szczególności sprawi, że oskarżony nie popełni ponownie przestępstwa. Zdaniem Sądu kara ta spełni również funkcję prewencji generalnej.

Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk Sąd warunkowo zawiesił wykonanie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres 3 lat tytułem próby. W ocenie Sądu dotychczasowy sposób życia oskarżonego K. K. (1), można przyjąć pozytywną prognozę społeczno – kryminologiczną co pozwala sądzić, że pomimo niewykonania wobec niego kary pozbawienia wolności, nie będzie w przyszłości naruszać porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Trzeba mieć bowiem na względzie, że oskarżony nie jest osobą zdemoralizowaną, która w uporczywy sposób naruszałaby normy prawne.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania Sąd doszedł także do przekonania, że zasadnym będzie orzeczenie wobec oskarżonego obok kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania także kary grzywny. W innym bowiem wypadku oskarżony w ogóle mógłby nie odczuć dolegliwości związanych z ukaraniem za popełnienie zarzucanego mu czynu. O wysokości grzywny Sąd orzekł w oparciu o art. 71 § 1 k.k., biorąc pod uwagę jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Z danych osobo poznawczych oskarżonego wynika, iż jest on osobą młodą, w pełni sprawną, nie posiadającą na utrzymaniu małoletnich dzieci, co umożliwi mu zgromadzenie środków finansowych koniecznych do uiszczenia orzeczonej kary. Mając na uwadze te wszystkie okoliczności Sąd ustalił grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda.

Uwzględniając, iż w okresie od dnia 10 lipca 2013 r. do dnia 11 lipca 2013 r. oskarżony był zatrzymany, Sąd na podstawie art. 63 § 1 kk, na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

O przypadku dowodów rzeczowych DRZ (...) (k.41) i zarządzeniu ich zniszczenia Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zgodnie, z którym w razie skazania lub warunkowego umorzenia postępowania karnego orzeka się przepadek środka odurzającego lub substancji psychotropowej, nawet jeżeli nie był własnością sprawcy.

Na podstawie na podstawie art. 624 § 1 kpk, zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Z powyższych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.